

ντροπαλή, πόσο ψεύτικη στο φέρομό της !...

Στην αρχή έκανε πως δεν με γνωρίζει. "Επειτα έδειξε πως εύχαριστεύεται τάχα κι' επιθυμίες κάποιον χαριετισμό σέ μένα και στην Θηρεσία.

Κατόπιν ελεε διάφορες άνοησίες περι πολυτίμων λίθων, περι στολιδίων και φορεμάτων...

Θέλοντας να δοκιμάσω τη καρδιά της της θύμωσα τον καιρό που βρισκόταν εδώ πέρα.

— "Α ! ναί... μου ειπε ψυχρά και εξακολούθησε τις άνοησίες της για τα στολιδία και τα πολύτιμα πετράδια.

"Ο άντρας της δεν εινε πειό καλή πλάστα από αυτή. Μας μίλησε κι' αυτός για ένα σωρό άνοησίες, για χίλια δυό άσημαντα πράγματα. "Όλα αυτά μ' εξαίωσαν και μ' άηδίασαν. Τοιμαζόμενοι να πάρω τό καπέλλο μου και να φύγω, αλλά ένα βλέμμα της Θηρεσίας μ' έκαμε να μείνω.

Ευτυχώς έφτασε έν τώ μεταξυ ό ύπηρετής, ό οποίος ειχε πάει να ζητήση τον κ. Τ... Είδοποιήσε τη Θηρεσία ότι δεν μπόρεσε να τον βοηθ πουνεκά, γιατί ειχε παει στο κυνήγι. Κατ' αυτόν τον τρόπο ή μωρολογία του συζύγου της άλλοτε φίλης μου διεκόπη. Βοήκα έτσι καιρό και την ώρτησα για τον δυστυχισμένον 'Ολίβιο. Κι' αυτή μου άπάντησε ψυχρά, ότι απέθανε !..

— "Απέθανε !.. ρώτησα συγνημένος. Και διηγήθηκα στη Θηρεσία πόσο καλός, πόσο άγνός, ήταν ό δυστυχής αυτός νέος.

"Ο συζυγος της παλιός μου φίλης μου διηγήθηκε τότε τά του θανάτου του 'Ολίβιου...

"Όταν έφυγαν ήμουν τόσο μελαγχολικός!..

Πόσο ήταν βαρειά ή καρδιά μου !

Πίστεψε με, Λορέντζε, δεν υπάρχει για μένα τίποτ' άλλο σ' αυτό τον κόσμο από τη Θηρεσία...

Ναί Θηρεσία !.. Θέλω να ζω πάντοτε μαζί σου. Είσαι άπ' τους λίγους έξαινεους άγγέλους που βρισκονται στη γη για να μας υποστηρίξουν στην άρετή.

"Αν συνέβαινε ποτέ να σέ χάσω, βράαθο δλόκληρο θ' άνοιγόταν εμπρός μου..

"Αν την έβλεπες, Λορέντζε, εδώ και λίγη ώρα. Μουσίφαγγε τό χέρι λέγοντάς μου :

— "Έχε ύπομονή !

Και τό πρόσωπό της έλαμπε όπως των άγγέλων...

XXII

29 'Απριλίον

Λορέντζε ειμαι ευτυχής !.

Κοντά στη Θηρεσία νοιώθω την πειό μεγάλη ευδαιμονία του κόσμου...

Αυτήν σκέπτομαι πάντοτε, όταν ξυπνώ ψιθυρίζω αντί προσευχής τούτονόμά της.

"Αποφάσισα να έργασθω κι' όμως ότι και ν' άρχισω τό άφηνω στη μέση. "Η Θηρεσία με μαλώνει γι' αυτό και για να την εύχαριστήσω άρχίζω να δουλεύω. Μά σέ λίγο αναγκάζομαι να σταματήσω. Τό μυαλό μου κουράζεται. "Αφήνω την γραφίδα και όνειροπολώ... "Η Θηρεσία μ' άντιλαμβάνεται και μου λέει :

— "Εξακολούθησε.

— Συνεχίζω τη δουλειά μου, μα σέ λίγη ώρα μου συμβαινει πάλι τό ίδιο. Τά παραιτώ όλα και τά μάτια μου σπνρίζονται έπάνω στην Θηρεσία. Τό βιβλίο μου φεύγει από τά χέρια και ή καρδιά μου χτυπά...

"Αρχισα να γράφω την ιστορία της Λάντης.

XXIII

4 Μαΐον

Είδες ποτέ έπειτα από την καταγίδα τί γλυκειά έντύπωσι και πόσο χαρούμενη κάνει ό ήλιος ; "Απαράλλαχτα με παρηγορεί και μένα Λορέντζε, ή μορφή της Θηρεσίας. Θέλω ν' άποφύγω τό αισθημα αυτό, απορριπίζω να μην τη ξαναδώ πειά κι' όμως δεν μπορώ να κρατήσω τό λόγο μου. Ναί, Λορέντζε, δοκίμομαι να άποφύγω τό αισθημα αυτό. Κι' όμως όταν την ξαναβλέπω τά ξεχνώ όλα. "Η έμορφιά της με γοητεύει. "Η καρδιά μου ξεχειλίζει από αγάπη. "Ανεβαίνο στον Παράδεισο !..

XXIV

8 Μαΐον

Λορέντζε... Μου έγραψες πως ή Θηρεσία δεν μ' αγαπά, πως κι' άν τό ήθελε δεν θα μπορούσε να μ' αγαπήση. Τό παραδέχομαι Λορέντζε. "Έχεις δίκιο. Τι θέλεις να κάμω όμως ; Πώς να ζήσω χωρίς αυτήν. "Αν την χάσω θα χάσω τά πάντα στον κόσμο αυτό.

"Η ζωή θάταν για μένα τρώμος, σκότος και έρημία...

"Εσυντρόφεσα προχθές την Θηρεσία και την άδελφή της σέ μία γνώμοή της πούθε να περάση λίγο καιρό στην έξοχή. "Ενόμισα πως θα έγευμάτιζα μαζί τους. Θιμήθηκα όμως πως ειχα δώσει τό λόγο μου σ' ένα φίλο μου χειροϋργο. "Η ίδια ή Θηρεσία μου τό εθύμισα και στις 11 τό μεσημέρι έφυγα...

Στη μέση του δρόμου εκάθησα κάτω από τά δέντρα για να ξεκουραστώ.

— Τι κάνεις εδώ ; άκουσα έξαφνα μία φωνή πίσω μου.

"Ήταν ό φύλακας του κτήματος, στον όποιο άπάντησα :

— "Αναπαύομαι καθώς βλέπεις.

Χτύπησε τό όπλο του κάτω και μου ειπε :

— "Έχεις δικά σου κτήματα ;

— "Όχι, γιατί ;

— Γιατί ; Για να πές στα δικά σου να ξεπλωθής και να πατήσης τό χορτάρι. "Ωστόσο να μη σέ βρω εδώ όταν γυρίσω. "Ακουσες ;

"Όταν γύρισα σπίτι μου βρήκα μπρός στη πόρτα τον ίδιο τον φύλακα. Μου ειπε κρατώντας τό καπέλλο στο χέρι :

— "Αφέντε συχώρα με για τά λόγια που σοδ ειπα.

— Βάλε τό καπέλλο σου, τού ειπα. Δεν θύμωσα μαζί σου...

XXV

12 Μαΐον

"Αχ ! Λορέντζε. Πώς να σοδ τό γράψω. "Η καρδιά μου χτυπά. Τό χέρι μου τρέμει. Βοήκα την Θηρεσία να κοιμάται. "Εκοιμόταν σαν άγγελος. Μπορούσα να την σφίξω στην αγαλιά μου, να την φίλησω, μα δεν έτόλμησα να τό κάμω...

"Έφυγα από τό μέρος εκείνο για να μην την ξυπνήσω. Κάθε ήμερα που τη βλέπω, Λορέντζε, μου φαίνεται και περισσότερο μελαγχολική. Με πόση συμπάθεια με κοιτάζει ! Πόση φρονή βλέπω να την κριεψή όταν άκούη τόνομα του "Οδοάρδου ! Πόσο στεναγμοί βγαίνουν άπ' τά στήθη της όταν συλλογίζεται τη μητέρα της.

"Α ! βέβαια ! υπάρχει εκεί ψηλά ό αιώνιος Θεός που θα προστατεύει πάντοτε τά πλάσματά του και σ' αυτόν έχω πάντοτε τάς έλπίδας μου. Πάντοτε ύψωνο γι' αυτήν ίκευευτικά τά χέρια μου στον πολυέσπλαγνο Κύριο του Κόσμου...

"Αλλοίμονο ! Γιατί Θεέ μου να με κίνησ να γνωρίσω την ευτυχία αυτή, άφοδ έμελλα να την έπιθυμήσω με τόσο όρη και να χάσω ύστερα όλες μου τις έλπίδες ;

Μά όχι ! όχι ! Δεν είν' έτσι ! "Η Θηρεσία εινε όλη δική μου, άνήκει με όλη της την ψυχή σ' έμένα και μόνον σ' έμένα !

"Η Θηρεσία προσδιωρίστηκε από σένα Θεέ μου να γινή ή μόνη μου αγαπή και συ μόνον, σαν μεγάλος Θεός που εισαι, μπορούσες να πλάσης την καρδιά μου ικανή για να την αγαπάς τρελλά, να την αγαπάς αιώνια.

XXVI

14 Μαΐον

Χθές τό βράδυ, Λορέντζε, κατέβαινα σιγά - σιγά από τό βουνό στο όποιο ειχα πάει από νωρίς για να περατήσω.

"Ο κόσμος όλος ειχε παραδοθει στην αγαλιά της νύχτας και εκτός από τό γλυκό τραγούδι των βοσκών που άκούσθκανε μακριά, τίποτ' άλλο δεν μπορούσε ούτε να ιδή, ούτε ν' άκούση κανένας μέσα στην απόλυτη αυτή σιωπή και γαλήνη της φύσεως.

"Επειδή ειχα κουρασθει από τό δρόμο ξεπλώθηκα λίγο κάτω από τά πεύκα του άλσους για ν' αναπαυθώ. "Αχ ! Λορέντζε ! Τι να σοδ πώ ! Μόλις ξεπλώθηκα εκεί, μέσα στο πυκνό σκοτάδι που άπλωνάκανε τοιγύρω, άρχισαν να περνούν σιγά - σιγά μέσα στην φαντασία μου, όλες οι δυστυχίες και όλες οι λύπες μου.

"Όσοσδήποτε κι' άν γύριζα τά βλέμματά μου, στο έρημο αυτό μέρος, δεν έβλεπα τίποτ' άλλο από ένα τάφο, από ένα μεγάλο τάφο που με περιμενε ανοιχτό; μπροστά μου !

"Ω ! πόση λύπη αισθανόμουνα να πνίγη την ψυχή μου !

Πόσο ειχα ανάγκη από παρηγορία !

"Αρχισα χωρίς να θέλω να προσφέρω με τά χείλη μου τόνομα της Θηρεσίας, όταν έξαφνα άκουσα μέσα στα δέντρα κάτι σιγανούς θορύβους...

Τή στιγμή εκείνη μου φάνηκε πως ειδα με τά ματια μου τη Θηρεσία να περνά από κοντά μου με την άδελφή της, και να χάνετε μέσα στα δέντρα μόλις με ειδε. ("Ακολουθεί)

*

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Τάκης Βαμβακίδης, έπιτορος εκ Σιμόνης, Μαίρη Κωτσάου, θυγάτηρ του εκ Σιμόνης Λυκειάρχου κ. Θεοδώρου Κωτσάου, έτέλεσαν τους γάμους των έν "Αναρούσι.

"Η Θηρεσία έν' όλη δική μου...